

Legalább...

Mindenkinek megvannak a saját maga karácsonyi történetei, melyeket szívesen felidéz. Az olyanokra gondolok, amikor minden katasztrófa ellenére vidáman végződik az ünnepi időszak. Ha valaki meghallja a két évvel ezelőtti karácsonyom történetét, először arra gondol, hogy ilyen nincs. Majd megkérdezi, hogy most komolyan beszéltem-e, vagy csak nagyon kreatív vagyok. Amikor pedig realizálódik benne, hogy tényleg megtörtént, kínosan nevet és érzélgősen megölel.

Bence

Két évvel ezelőtt azon a bizonyos karácsonyon bizony minden is összejött, mintha valami karácsonyi romkom játszódott volna le a családkunál, természetesen romantika nélkül.

A történet december 22-én kezdődött, a téli szünet első napján. Akkor még gimnazista voltam, hírből sem hallottam még a vizsgaidőszak retteneteiről, szóval felhőtlenül és jókedvűen keltem. Délelőtt nem sok izgalmas dolog történt, a nap érdekes része mindenképp a délután volt.

Az étkezőasztalnál ültem, anya a konyhában főzött, a többiek épp a nagyinál voltak. Emlékszem, anya szólt, hogy menjek, kóstoljam meg a forralt bort, amit készít. Arról viszont már nem szólt, hogy felmosta a járólapot, szóval vigyázzak...

El kell árulnom, orvosi ügyeletre menni karácsony előtt nem túl kellemes dolog. Látni a sok különböző égési sérülést és egyéb konyhai balesetet szenvedett embert, ahogy ellátásra várnak, eléggé el tudja rontani az ember kedvét. Az sem segít, ha közben az illető orra négyszer akkora, mint alapesetben, és még sajog is.

Amikor másfél óra várakozás után sorra kerültem, megállapították, hogy azon kívül, hogy szerencsétlen vagyok, nincs nagy baj. Idézném az orvost:

- Borogassa, és örüljön, hogy legalább nem tört el!

Otthon természetesen már mindenki értesült a nap híreről, tehát rólam. Apa mosolyogva megcsóválta a fejét a látványon, a nővérem és a húgom viszont rám néztek, egymásra, megint rám, majd egyszerre tört

elő belőlük a vihogás. Egész decemberben Rudolfnak hívtak, mert az mennyire vicces. Hát... marhára.

Az este további részében nem történt más említésre méltó. Aludni nem igazán tudtam, mert az orrom végig lüktetett.

Reggel pedig sorban történtek a váratlanabbnál váratlanabb események. Anya és a nővérem a konyhában sütögettek, apa a garázsban szerelt valamit, mi a húgommal pedig a rokonok ajándékait csomagoltuk.

A katasztrófák sora tíz óra környékén kezdődött, amikor a konyhából hangoz „nenenenene”, „basszuuuuus” valamint egyéb, szépirodalommal nem kompatibilis káromkodások hangoztak fel. Történt ugyanis, hogy nővéremnek, miközben a linzerbe töltötte a lekvárt a konyhapulton, hatalmas ötlete támadt: díszítő cukorkát szór a lekvárra, mert az mennyire szép. Ekkor a szekrény polcát tartó műanyag vacak úgy gondolta, kamikazee pilóta módon búcsút mond az élettől. Ezzel nem lett volna baj önmagában, viszont nem csak a cukorkát tartottuk ott, hanem minden más fűszert is, melyek mind a kész süteményekre estek.

Nem vetem meg a gasztronómiai újítást, de a borsos-pirospaprikás-lekváros süteményt nem szívesen kóstoltam meg. Anya, miután sokkot kapott, majd kinevette magát, annyit mondott:

- Legalább nem az összes ment tönkre!

Nem sokkal később újabb események történtek. Még hozzá a húgommal. Szokása volt abban az időben il-

latgyertyákat használni. Akkor is épp meggyújtott valami kifejezetten erős illatút. Szintén nem voltam jelen az esemény során, de ami történt, az kifejezetten váratlan volt, ugyanis a testvérem haja lángra kapott. Éppen háttal állt az asztalának, hatalmasat tüszentett és megtörtént a baj. Szerencsére hamar kapcsolt és egy pohár vizet azonnal a fejére küldött.

Az égett haj szagán kívül a testvérem nyert egy hajvágást is magának, ugyanis az egyik elég jól látható tincsből 10 centi hiányzott. Nővérem szájából hangozott el a következő mondat:

- Legalább a ház nem gyulladt ki.

Aznap két fontosabb dolog történt. Nagyinál leolvadt a biztosíték. A boltok már zárva voltak, viszont nem akart az ünnepekre egyedül maradni, ráadásul áram nélkül. A nagybátyámék elakadtak az Alpokban, nem tudtak hazautazni hozzá, szóval B opcióként apa rohant el nagyíért autóval, hogy akkor legalább velünk tölthesse az ünnepeket. Igen ám, de visszafelé az autó úgy gondolta, nem indul el.

Ekkor került szóba az a megoldás, hogy akkor apa ott alszik, majd másnap csatlakoznak hozzánk. Anya erre a kijelentésemre egy elég csúnya nézéssel válaszolt, ugyanis nem szívesen hagyná kettesben édesanyját a férjével.

A húgom ekkor találta ki, hogy mi lenne, ha nővérem elkérné Pali koscsját és értük menne vele. Pali a nővérem Palija egyébként. Kicsit fura, de alapvetően rendes srác. Anya nem akart ebbe sem belemenni, ugyanis szenteste előtti estén ne zavarjuk már Palit, mert biztos a családjával van, de végül rábólintott.

Pali nem tudott a nővéremmel tartani, de az autót szívesen odaadta. A bizonyos jármű egyébként egy kis-sé dohos, agyonjáratott Suzuki volt, amit Pali egyetlen havi nyári munkájának fizetéséből vett. Anya nem akarta elengedni a nővéremet egyedül, de főzőcskézett. Ekkor jöttem szóba én, az egyetlen beáldozható ember, egyébként is épp a jogosítványomat csináltam.

Az út ijesztő volt. Nagyi nem egy túl sofőrbarát környéken lakik, a nővérem még most sem nevezhető rutinossal, nem hogy két éve, az autó pedig eléggé régi volt. Volt szakasz, ahol rendesen halálfélelmem volt. Szerencsére baleset nélkül eljutottunk a célhoz, visszafelé pedig apa vezetett. A híres mondat ezúttal nagytól hangzott el:

- Legalább a problémamegoldó képességemet örököltétek!

Az este további részében nem történtek izgalmas dolgok. Másnap is csak a fa dőlt le (legalább a díszek nem törtek el), valamint a töltött káposzta kozmált oda kicsit (legalább a

nagy része ehető). Aztán december 24-én, amikor azt hittük, hogy semmi nem történhet, megtörtént, ami-re senki nem számított.

Este nyolc óra körül történt az eset. Apa öccse, a felesége, és unokatesónk is csatlakoztak hozzánk, épp az ajándékokat bontogattuk. Sípólást hallottunk, majd sötét lett. Nálunk szerencsére nem olvadó biztosíték van, így miután apával visszakapcsoltuk az áramot, kezdődhetett a probléma forrásának felderítése. Az unokatesónk, valamint húgom társaságában nyitottunk be a fürdőszobába. Rendesen fájdalmas látvány tárult elénk.

A bojlerünk ugyanis megadta magát. A fal teljesen elázott, a fürdőszoba padlóján állt a víz. Anya ekkor, mielőtt bárki megszólalhatott volna, dühösen ennyit mondott:

- Ha valaki ki meri mondani, hogy legalább...

Nem fejezte be a mondatot. Nem tudta befejezni a mondatot, ugyanis egyszerre szakadt ki mindenkiből a nevetés. Olyan jóízűen és őszintén szerintem azóta nem neveltünk. A mai napig elmosolyodunk, ha valaki véletlenül kimondja azt a bizonyos szót: Legalább...